

sta »konja«, nekaj otrok sede v voziček in poštni voz opravlja svojo nekdanjo službo na domačem dvorišču. Pa naj kdo reče, da uživa pokoj!

J. E. Bogomil.

Kukavica.

Ko je bil ljubi Bog ustvaril živali na zemlji in odkazal sleherni primerno stanovanje, so se vdale vse lepo v božjo voljo in bile zadovoljne s svojim prostorom. Samo kukavica je godrnjala in grajala sleherni kraj, kamor jo je postavil Stvarnik: streha, na kateri je gnezdila štoklja, ji je bila prezračna; travnik, kjer je bival vivek (priba), premoker; brazda, ki je bila odkazana škrljancu, je bila prenizka; sleme, pod katerim je zidala lastovica svojo palačico, preozko.

Tedaj se je vznejevoljil ljubi Bog in rekel: »Pa si sama izberi prostor, ki ti bo povšeč!«

Odšla je kukavica iskat; toda nikjer ni našla prostora, na katerem bi ne imela ničesar pograjati.

Tako se je zgodilo, da bega reva še danes brez pravega domovja naokoli, polaga jajca v tuja gnezda in ne pozna niti svojih lastnih otrok. Kako slabo se ji izplačuje nevšečnost in zoprna nergavost!

Fr. Pengov.

Mati otroku.

*Iz zemlje droban vir žubori,
iz matere zemlje zajemlje življenje.
Naraste v reko. In koder hiti,
na materi zemlji oživlja zelenje.
Tako si ti, dete, se v meni spočelo,
iz mene življenje in rast si zajelo —
brez vira studenega zemlja je vela,
kako bi brez tebe jaz zdaj živela!*

*Skrivnostno iz mojega srca,
o dete, si se rodilo,
vse cvetje življenja mojega
z življenjem tvojim je vzknilo.
O blagoslovi naj te nebo,
na potih naj vseh te varuje,
in mene v tebi in s teboj,
moj otrok, naj osrečuje!*

Ksaver Meško.